

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Share CAR!, z.s., IČ: 06853854**
sídlem Příbramská 67, 407 25 Verneřice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. 027581/2023/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný částečně změnil (doplnil výrok o trestu o zákonné ustanovení) a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 4. 2022, č. j. OPŘ-DP/3547/21-11/La (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání 4 přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 274/2021 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), jichž se dopustil tím, že jako provozovatel 4

různých motorových vozidel v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidel ve dnech 7. 7. 2021, 23. 7. 2021, 23. 9. 2021 a 8. 10. 2021 byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, kdy nezjištění řidiči specifikovaným jednáním porušili § 27 odst. 1 písm. c), d), n) zákona o silničním provozu, čímž naplnili skutkové podstaty přestupků dle § 125c odst. 1 písm. c) a k) zákona o silničním provozu. Za spáchané přestupky byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Obsah žaloby

2. V první žalobní námitce žalobce tvrdí, že správní orgány neprovedly a ani se nijak nevypořádaly s důkazním návrhem. K prokázání skutečnosti, jaká další řízení byla proti žalobci vedena, navrhl opatřit výpis z úřední evidence. Správní orgány tak neučinily a skutkový stav nezjistily ani žádným jiným způsobem. Navržený důkaz byl přitom relevantní, neboť mohl prokázat, že jsou proti žalobci vedena další řízení o přestupku, což mělo význam pro splnění povinnosti vést společné řízení podle § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Pokud by správní orgán I. stupně navržený podklad opatřil, zjistil by z něj, že je proti žalobci vedeno minimálně jedno další řízení, v němž byl uložen správní trest, jenž měl být absorbován.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítá porušení absorpční zásady při ukládání správního trestu, neboť správní orgány v rozporu s § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nevedly společné řízení o více přestupcích žalobce, neboť dne 23. 3. 2021 spáchal další přestupek téže skutkové podstaty. Řízení o něm bylo zahájeno dne 3. 12. 2021 oznámením příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 26. 11. 2021, č. j. OPŘ-DP/1737/21-5. Následné rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 17. 2. 2022, č. j. OPŘ-DP/1737/21-8/PN, nabylo právní moci dne 24. 1. 2023, neboť jej potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 1. 2023, č. j. 010533/2023/KUSK. Tento přestupek byl tedy spáchán dříve, než bylo zahájeno řízení, z nějž vzešlo napadené rozhodnutí. Správní orgány proto měly vést společné řízení. Absorpční zásada byla porušena tím, že za přestupek ze dne 23. 3. 2021 byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V součtu tak žalobce musí zaplatit 4 000 Kč jako pokutu a 2 000 Kč na náhradě nákladů řízení. Ve společném řízení by žalobci přitom mohla být uložena pokuta ve výši maximálně 2 500 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Zásada absorpce tak byla porušena nejen ve vztahu k uložené pokutě, ale i ve vztahu k povinnosti nahradit náklady řízení. Správní orgán I. stupně tím profitoval ze svého protiprávního jednání.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Žalobce praktikuje nový způsob podnikání a v řízeních o přestupcích vytváří procesní pasti námitkami, že měla být vedena společná řízení a uplatňována zásada absorpční. Žalovaný odkazuje na webové stránky virtualniprovozovatel.cz, kde je tento způsob podnikání popsán. Žalobce takto postupuje úmyslně (viz jeho žaloba u Krajského soudu v Praze sp. zn. 52 A 5/2023). K obstrukčním praktikám žalovaný dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 20 A 5/2021. V popsaném postupu lze spatřovat zneužití práva, jež nepožívá právní ochrany. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 11. 2021, č. j. 3 As 333/2019 - 43, není nevedení společného řízení takovou vadou, pro niž by bylo nutné rozhodnutí správních orgánů rušit, byla-li dodržena zásada absorpční. Ta dle žalovaného ani

není absolutní. Zákonná úprava připouští vyloučení přestupku ze společného řízení z důvodu urychlení řízení. V případě řetězení přestupků různých vlastníků vozidel a jednoho společného provozovatele je takový důvod jistě dán.

5. Nadto podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky může být uložena pokuta i ve vyšší sazbě. Byly-li by přestupky projednány společně, mohl by správní orgán uložit pokutu vyšší, než uložil v žalobou napadeném rozhodnutí. Správní orgány nadto ani nemají možnost se dozvědět o spáchání dalších přestupků v době do předání oznámení o přestupku policii.

Replika žalobce

6. Žalobce odmítá odkaz na web virtualniprovozovatel.cz jako irelevantní, neboť není jeho webovou stránkou. Nikdy na něm ani neinzeroval popis své činnosti. Nelze hovořit ani o žádných procesních pastech. Jediné, čeho se žalobce domáhal, bylo naplnění zásady absorpce při ukládání správního trestu. NSS sice opakovaně judikoval, že nevedení společného řízení nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí, ale žalobce namítá porušení zásady absorpce, což už důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je. Pokud by správní orgán I. stupně provedl navržený důkaz, nepochybně by se musel dozvědět i o dalších skutcích žalobce. Správní orgány pokutu neukládaly ani podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Pokuty uložily zcela samostatně, aniž by přihlížely k dřívějšímu trestu. Správní orgán I. stupně ani nebyl oprávněn žalobci uložit dvakrát náhradu nákladů řízení pro svůj nezákonný postup. I kdyby správní orgán I. stupně pokutu zpřísnil dle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, žalobce stejně musel zaplatit více. Nepřípadná je též argumentace žalovaného, že správní orgán I. stupně nemohl vědět, že proti žalobci sám vedl další řízení o přestupku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Příkazem ze dne 1. 2. 2022, č. j. OPŘ-DP/3547/21-6/La, uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání 4 přestupků specifikovaných v bodě 1. výše. Ve všech případech správní orgán I. stupně nejprve žalobci jako provozovateli příslušných vozidel zaslal výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce však ve stanovené lhůtě určenou částku nezaplatil ani nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidel v době spáchání přestupku. Na základě toho správní orgán I. stupně žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
8. Proti příkazu podal žalobce odpor, v němž navrhl, aby věc byla projednána s ostatními řízeními, která jsou proti němu u správního orgánu I. stupně vedena. Požadoval též modifikaci výroku o pokutě, aby reflektoval dříve samostatně uložené pokuty. Dále navrhl, aby byl k důkazu proveden seznam správních řízení, která proti němu správní orgán I. stupně vedl, a to za účelem prokázání porušení zásady absorpce.
9. Po konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce rozhodl správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím, v němž setrval na závěrech uvedených již v původně vydaném příkazu, neboť správní spis obsahuje dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Pokutu uložil v horní hranici trestní sazby, neboť přestupky žalobce se neustále opakují s různými vozidly, přičemž odkázal na příslušná správní řízení. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že v době řízení mu nebylo známo spáchání dalších přestupků žalobce. Vyčkávání na další přestupky by vedlo k nesmyslnému protahování řízení, a proto se nemůže jednat o

porušení zásady absorpce. Postup žalobce lze naopak označit za obstrukční, neboť odpor je ve všech případech odůvodněn zcela shodně bez ohledu na aktuální informace ve spisu. Rovněž návrh na provedení seznamu správních řízení jako důkazu je známkou obstrukčního jednání nebo nevědomosti. Ve společném řízení se neprojednává přestupek, jenž byl spáchán až poté, co bylo zahájeno řízení o jiném přestupku téhož pachatele, což je případ řízení uvedených správních orgánem I. stupně.

10. V odvolání žalobce namítl (shodně jako v nynější žalobě) porušení povinnosti vést společné správní řízení a zásady absorpce. Obecně uvedl, že proti němu bylo vedeno více samostatných řízení, přičemž správní orgán I. stupně samostatně uložené pokuty nereflektoval. Opětovně navrhl doplnění dokazování o výpis z úřední evidence ke zjištění, jaká řízení vedl ve věci žalobce správní orgán I. stupně.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce konstatoval, že žalobce neuvedl spisovou značku konkrétního řízení o přestupku, jenž měl být projednán ve společném řízení, a ztotožnil se s vypořádáním námítky správním orgánem I. stupně. Ze správního spisu nevyplývá, že by zásada absorpce byla porušena.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovým postupem účastníci po výzvě soudu implicitně souhlasili. Současně nebylo třeba provádět dokazování, neboť si soud vystačil s obsahem správního spisu a skutečnostmi mu známými z úřední činnosti.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud se nejprve zabýval tím, zdali správní orgány porušily povinnost vést ohledně přestupků žalobce společné řízení a případně zdali při ukládání správních trestů zohlednily zásadu absorpce.
15. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *„za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.“*
16. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *„pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.“* Podle třetího odstavce téhož ustanovení se ve společném řízení *„neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.“*
17. Ustálená judikatura NSS dovozuje, že porušení povinnosti vést společné řízení podle § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky není samo o sobě vadou mající vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Společné řízení je nutné chápat toliko jako procesní cestu k uplatnění absorpční zásady při ukládání správního trestu za více přestupků. Nevedl-li tudíž správní orgán v rozporu s § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky společné řízení, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla

aplikována zásada absorpce stanovená v § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pro ukládání správního trestu za souběh přestupků (viz rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, č. 2248/2011 Sb. NSS, či dále např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87).

18. Nejprve je však nutné určit, které přestupky mají být ve společném řízení projednány, neboť jen ve vztahu k nim mají podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgány povinnost zásadu absorpce uplatnit. Je proto třeba zkoumat splnění podmínek vyplývajících z § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Skutková podstata sbíhajících se přestupků se musí týkat porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání musí být příslušný též správní orgán. Dále se podle § 88 odst. 3 téhož zákona ve společném řízení neprojednává přestupek, který byl spáchán až po zahájení řízení o jiném přestupku.
19. Žalobce byl prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání 4 přestupků provozovatele vozidla (blíže viz bod 1. tohoto rozsudku). Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že nezjištěný řidič porušil povinnosti na úseku pravidel silničního provozu tím, že 1) dne 7. 7. 2021 zaparkoval vozidlo na křižovatce ulic Jana Palacha – K nemocnici, Kladno, a to v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, 2) dne 23. 7. 2021 v ulici Ukrajinská vedle č. p. 2195, Kladno, stál s vozidlem na přechodu pro chodce, čímž porušil § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, 3) dne 23. 9. 2021 v ulici kpt. Jaroše č. p. 1807, Kladno, zaparkoval vozidlo před vjezd na pozemek v rozporu s § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu, 4) dne 8. 10. 2021 v ulici Ukrajinská u č. p. 2162, Kladno, s vozidlem stál na přechodu pro chodce, čímž porušil § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Společné řízení o těchto přestupcích bylo zahájeno dne 3. 2. 2022 oznámením příkazu žalobci.
20. Žalobce v žalobě namítá, že dne 23. 3. 2021 spáchal další přestupek, jenž měl být projednán ve společném řízení s přestupky vymezenými v předchozím odstavci. K tomu soud uvádí, že řízení o tomto přestupku bylo (jak zmíněno již výše) zahájeno dne 3. 12. 2021 oznámením příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 26. 11. 2021; rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 17. 2. 2022, jímž byl žalobce uznán vinným, nabylo právní moci dne 24. 1. 2023 na základě potvrzujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2023. Žalobce tato rozhodnutí připojil k žalobě. Soudu jsou ovšem známa i z úřední činnosti, neboť žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2023 žalobou u zdejšího soudu (věc je vedena pod sp. zn. 52 A 5/2023), pročež měl soud k dispozici i správní spis v tam projednávané věci. Soud proto mohl ověřit tvrzení žalobce, že se jednalo o přestupek téže skutkové podstaty projednávaný též správním orgánem I. stupně. Žalobce byl totiž uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jelikož nezjištěný řidič dne 23. 3. 2021 v ulici Váňova, Kladno, nerespektoval vodorovnou dopravní značku zákaz zastavení V12c, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, což naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (dále jen „přestupek ze dne 23. 3. 2021“).
21. Soud se tak ztotožňuje s žalobcem, že se jednalo o přestupek, jehož skutková podstata se týká porušení povinností ve stejné oblasti veřejné správy (úpravy zákona o silničním provozu, konkrétně přestupků provozovatele vozidla), k jehož projednání byl příslušný správní orgán I. stupně. Zbývá tedy posoudit, zdali byla splněna i podmínka v § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky.

22. V té souvislosti soud nepřehlédl, že žalobce v žalobě vedené zdejším soudem pod sp. zn. 52 A 5/2023 namítá, že přestupek ze dne 23. 3. 2021 měl být projednán s dalším jeho přestupkem, který spáchal dne 19. 1. 2021. Řízení o tomto přestupku bylo dle žalobce zahájeno již dne 2. 7. 2021 (oznámením příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 30. 6. 2021, č. j. OPŘ-DP/696/21-7) a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2021, č. j. OPŘ-DP/696/21-11/ZA, nabylo právní moci dne 27. 7. 2022, neboť bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 7. 2022, č. j. 095952/2022/KUSK, doručeným dne 27. 7. 2022. Jak specifikovaný příkaz, tak správní rozhodnutí (včetně doručenek) doložil žalobce soudu v řízení sp. zn. 52 A 5/2023. Soud proto mohl ověřit, že i přestupek ze dne 19. 1. 2021 žalobce spáchal podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť porušil § 10 odst. 3 téhož zákona, jelikož nezjištěný řidič ponechal stát žalobcem provozované vozidlo na chodníku v ulici Váňova, Kladno, v rozporu s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu (dále jen přestupek ze dne „19. 1. 2021“). Přestupek ze dne 19. 1. 2021 se tedy opětovně týkal porušení povinností v oblasti zákona o silničním provozu a k jeho projednání byl příslušný správní orgán I. stupně.
23. V takovém případě je ale pro nyní posuzovanou věc rozhodné, že řízení o přestupku ze dne 19. 1. 2021 bylo zahájeno dne 2. 7. 2021, tj. po spáchání přestupku ze dne 23. 3. 2021. Tedy podle § 88 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky měly být tyto přestupky projednány ve společném řízení. Tudíž ve vztahu k nim je nutno posuzovat, zdali nebyla porušena zásada absorpce při ukládání správních trestů. Stejně tak NSS vyslovil, že *„má za to, že u deliktů spáchaných do okamžiku zahájení správního řízení je nutno trvat na konání společného řízení o těchto správních deliktech.“* (viz rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87, bod 17). Z toho důvodu již ale nepřipadá do úvahy, aby se žalobce domáhal projednání přestupku ze dne 23. 3. 2021 ve společném řízení s přestupky, ohledně nichž bylo vydáno napadené rozhodnutí v nyní posuzované věci, neboť všechny 4 přestupky dle prvostupňového rozhodnutí byly spáchány až po zahájení řízení o přestupku ze dne 19. 1. 2021, tj. po 2. 7. 2021. Jelikož správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku ze dne 19. 1. 2021 dne 2. 7. 2021, měl posuzovat, zdali se žalobce nedopustil spáchání dalších sbíhajících se přestupků přede dnem zahájení tohoto řízení. Tuto podmínku přitom přestupek ze dne 23. 3. 2021 splňuje. Měl-li proto být projednán s přestupkem ze dne 19. 1. 2021, nemohl o něm správní orgán I. stupně vést společné řízení s přestupky vymezenými v prvostupňovém rozhodnutí, a tedy se ani nemohl dopustit porušení absorpční zásady při ukládání správního trestu podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v této věci.
24. Zahájení řízení o přestupku ze dne 19. 1. 2021 totiž založilo překážku pro společné projednání přestupku ze dne 23. 3. 2021 s přestupky, které byly spáchány až po zahájení řízení dnem 2. 7. 2021. Nic na tom nemění ani skutečnost, že přestupek ze dne 23. 3. 2021 byl projednán zcela samostatně, neboť v návaznosti na shora shrnutou judikaturu je klíčové, aby správní orgány předně respektovaly zásadu absorpce, byť nesprávně vedly samostatná řízení. Avšak uplatnění absorpční zásady má případně své místo při ukládání správního trestu za přestupky ze dne 23. 3. 2021 a 19. 1. 2021, nikoli ve vztahu těchto přestupků a přestupků, o nichž bylo rozhodnuto nyní přezkoumávaným prvostupňovým a napadeným rozhodnutím. Zdali správní orgány respektovaly zásadu absorpce ve vztahu k přestupku ze dne 23. 3. 2021 proto nemůže být předmětem tohoto soudního řízení. V nyní projednávané věci k jejímu porušení nedošlo, neboť jediný žalobcem odkazovaný přestupek nebyly správní orgány povinny projednávat ve společném řízení s přestupky dle prvostupňového rozhodnutí, resp. ani v jejich případě aplikovat absorpční zásadu. Tato námitka proto není důvodná.

25. Soud nepřisvědčil ani další námitce žalobce spočívající v tom, že správní orgány nezákonně neprovedly důkaz výpisem z úřední evidence ohledně dalších správních řízení ve věci žalobce a že tento navržený důkaz opomněly.
26. Platí, že obviněný z přestupku je oprávněn po celou dobu přestupkového řízení, tj. až do vydání konečného rozhodnutí ve věci, navrhopvat a předkládat správním orgánům důkazy ve svůj prospěch. Správní orgány sice nejsou ve smyslu § 52 správního řádu takovými návrhy vázány a provedou důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci, ovšem pokud některé z důkazů, jež jim předloží obviněný z přestupku, neprovedou, pak je jejich povinností podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se s těmito návrhy vypořádaly, tedy jak dané důkazy po jejich provedení hodnotily, resp. pokud některé z doložených důkazů neprovedly, uvést, proč se tak stalo (viz rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017-49, bod 14).
27. Soud konstatuje, že není pravdou, že by správní orgány důkazní návrh žalobce ignorovaly. V prvostupňovém rozhodnutí se s ním vypořádal správní orgán I. stupně na str. 6. Nejprve uvedl, že mu v době řízení nebyly známy další přestupky žalobce jako provozovatele vozidel. Dále poukázal na to, že žalobce podává odpor v řízeních o přestupku provozovatele vozidla ve stále stejném znění, aniž by reflektoval informace plynoucí ze správního spisu. Jeho návrh proto považoval za obstrukční. Dále vysvětlil, že ve společném řízení se neprojedná přestupek, jenž byl spáchán až poté, co bylo zahájeno řízení o jiném přestupku téhož pachatele, což je i případ řízení, jejichž spisové značky správní orgán I. stupně uvedl v prvostupňovém rozhodnutí. Soud ověřil, že mezi těmito řízeními je uvedeno i řízení sp. zn. OPŘ-DP/1737/21, tj. řízení o přestupku ze dne 23. 3. 2021. Správní orgán I. stupně tedy zjevně vyhodnotil, že přestupek ze dne 23. 3. 2021 neměl být ve společném řízení s přestupky dle prvostupňového rozhodnutí projednán, jak ostatně dovodil i soud výše. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně a dodal, že žalobce nepoukázal na spisovou značku konkrétního řízení o přestupcích, které měly být ve společném řízení projednány.
28. Soud považuje důvod neprovedení důkazního návrhu žalobce sdělený správními orgány za dostatečný. Správní orgán I. stupně neměl informace o tom, že by zde v době řízení o projednáváných přestupcích existoval přestupek další, který by měl být ve společném řízení projednán. Žalobce v odporu a ani v odvolání nespécifikoval jediný konkrétní přestupek, který by měly správní orgány do společného řízení zahrnout. Až v žalobě poukázal na přestupek ze dne 23. 3. 2021, jehož si ale správní orgán I. stupně vědom byl (výslovně uvedl spisovou značku příslušného řízení), neboť v odůvodnění svého rozhodnutí posoudil i to, zdali v případě zmíněného přestupku jsou splněny podmínky pro vedení společného řízení s negativním

výsledkem. Soud proto není přesvědčen o tom, že by správní orgány z výpisu z úřední evidence zjistily skutečnosti nad rámec těch, které uvedly do svých rozhodnutí. K tomu lze poznamenat, že správní orgán I. stupně může ze své úřední evidence čerpat informace, které jsou mu známy z úřední činnosti, pokud je řádně identifikuje např. spisovými značkami, což ostatně učinil. Nadto je již z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že žalobce figuruje jako provozovatel vícera vozidel, byť není jejich vlastníkem.

29. Aniž by soud domýšlel, zdali není skutečným důvodem tohoto postupu snaha docílit ukládání úhrnných správních trestů, které jsou ve svém důsledku pro žalobce výhodnější,

než kdyby byly ukládány samostatně různým provozovatelům, resp. vlastníkům vozidel, je pravdou, že správní orgán I. stupně již projednával mnoho přestupků žalobce jako provozovatele vozidel, které se neustále řetězí (viz i další přestupky žalobce plynoucí z rozhodnutí správních orgánů, která doložil soudu v řízení sp. zn. 52 A 5/2023). Za takové situace je podle soudu legitimní po žalobci požadovat, aby správním orgánům konkrétně sdělil, jaké přestupky měly být ve společném řízení projednávány, a to zejména tehdy, pokud správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí žalobci sdělil, že mu spáchání jeho dalších přestupků není známo, tedy je při jeho úřední činnosti neeviduje. Bylo potom na žalobci, aby např. v odvolání upřesnil, jaký konkrétní přestupek má na mysli, případně aby alespoň specifikoval, z jaké úřední evidence by měly správní orgány další přestupky zjistit, když o nich neměl sám správní orgán I. stupně povědomost. Ani tato námitka proto není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. června 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.